

üheskoos, ja nüud pidasid nemad nõuu Leenale kirjutada, et tema teisel pääval tuloks Triinut maatamo, kellele wååga tarvis oli temaga rádkida. Kohtumees pani oma nime kirja alla, et Leena seda usuks ja ta leivwanemad temale luba annaksid.

Leenale sai mitmest ajast röömu südamesse, et wana Triinuga pidi koku saama; ei ta mõistnud isegi, kust see temale tuli, et nüud tema meeles pääw paistis palju selgem kui enne seda. Teed käies tänas ta Jumalat selle röömu páraast, aga palus kaa andeks, et ta oma riisti igal ajal ei olnud õiete kannud. — Aga sai tema alewi ligidale, siis ommeti hakkas tema süda pëksma. Suurt teed mõoda ei julenud tema seeki minna, waid kallas jalgteele heinamaadest ja pöldudest läbi. — Juhan nägi seda tulema ja peitis end körvalle. — Seda röömu, kui Leena sai Triinu kambrikkesse astunud! Ei nemad soanud sõnagi suust välja, teine aga oli teise ümber kaela hakanud ja tundsid südames kallist õnne. Seal astus Juhan sisse, aga Leena filjatas jáalle

ja kippus áramineštama, sest et ta ju mótleš, et Juhan temast enam ei pidanud hoolima sugugi. Juhan sai veel teda püsti hoitud, ja ennegu tema joudis temale kohtu kirja náidata, et Leena leitud ilmasüuta oleva, ráakits Triinu röömu sugu üles. Seda õnne kuuldes pidi Leenu ju áramineštama; aga tema töibus jáalle, ja nüud oli neil kolmel üheskoos, páraast mitmesugust kütwaastust ja nutmist, suur ja kallis rööm. Wana Triinu páris nüud, et Leena pidi temale mitme aja taka jáalle mäe-jutluse sónad ete lugema, ja tõi siis Peetri Piibli wålja. Sai Leena Piibli lahti wétnud, ennáe! üks suur leht oli mäe-jutluse kohal sisse pandud! Juhan wöttis lehe oma käte, ja nüud — seal see Peetri wiimse seaduse teine kiri oligi. Said nemad kolmekesi pisut oma suurt röömu maigistanud, siis töttasid nemad üheskoos kohtumehe juure. Teisel pääval tuli linna fohus wålja ja Üürük pidi kõik ülefohtusel wiisil páritud wara käest ára andma. Juhan leppis veel temaga, et ta ei párinud, mis ju oli ratsatud. Ja nüud oli tema õn ja rööm taga